

Ледащо

Левко Боровиковський

Зле подумай, – то лукавий
Мов за руку поведе.

Недалеко від Полтави,
Де широкими гіллями
Ліс над Ворсклою гуде, –
З предка, з діда хуторами
Незавидний жив козак.
Сотник-предок на полях,
З яструбами-козаками,
І з вільотами, усами,
Сіяв ляха по степах:
Шаблю – кіска вищербляла,
Шапка – маком розцвітала,
Коник – соколом літав...
А у внука над стіною
Шабля вищербилась – ржою.
Кінь – на стійлі задрімав,
Замість шаблі та рушниці
Брязка чарка по полиці,
Ляха – в пляшці воював.
Те, що предки потом збили,
Скарб, худобу накопили –
Все козак прогайнував:
Сіли злидні хуторами,
А наслідничок – руками
Кішці й хвіст не зав'язав...
Що ж задумав? Він душею –
І без праці, без трудів –
Поєднать схотів чортів;
І північною добою
Із руки своєю кров'ю
Лист лукавим написав,
І зжидав гостей на лаві...
(Зле задумав – а лукавий

Мов над шиєю стояв).
Жде та жде їх...
Під полою
Поле й ліс приспала ніч;
Вже понурою порою
Півень проспівав північ;
Світло в небі догоряло:
Все, як в кладбищі, мовчало –
Не шархне на гілці лист...
К світу – вихрі закрутили,
Писк піднявши, пси завили:
Бризки, регіт, гомін, свист!
Вся земля заколихалась,
Стая пугачів зібралась
На оселях в хуторах,
На воротях, на тинах...
Чорт із двірнею своєю
Вперся в хату – за душею
І, як в бурю грім, гримить:
"Ти бажав на душу свата? –
Я твій сват! Та людська хата
Не для нас... – Чорти! Беріть!
Будем в пеклі душу грить!.."
І з громовими словами
Двірня, – в пір'ї, в ковтунах,
Ланцюгами, кайданами
На руках і на ногах, –
Козака кругом вмотали;
Як листок, козак трусивсь!
(Чорт на страхи не дививсь).
Грім креснув, і дощ полився...
В ад тягли... Козак моливсь...
І аж в пеклі б опинився –
Якби не... – пробудивсь.